

obiskat! In še nikdar niso zazvonili tvoji zvončki slajše kakor zdaj... Sediš ob meni in se veseliš, da se je tvoje zvončkljanje tako prijetno dotaknilo mojega srca. A še bolj se čudiš. V tebi je vse polno sočnega življenja, vse polno mladega veselja, zaupanje in hrepenenja. Gledaš me in ne razumeš me: nikjer več življenja — vse tiho, uničeno... razvaline. V črno rakev strmiš, v mrtvaški obraz, v mrtve razočarane oči. Ti prelepa — s svojim nedolžnim otroškim veseljem — saj te komaj še poznam. Kje so zdaj tisti gozdovi, po katerih je hodil nekoč otrok z drobnim, bledim obrazom, skakljal v sencah in se igral z vevericami, se pogovarjal s ptiči in drevesi, vedel za vsako ptičje gnezdo in se veselil mladičev, kakor se mati veseli svojih otrok? Kje so zdaj tisti gozdovi? Ni jih več; posekani so. In otrok — kod hodi zdaj? Nikjer ga ni več... ubili so ga razbojniki... namesto njegovega veselega obraza pa gleda iz rakve mrtvaška glava starca. Samo spomni še na tega veselega otroka, nič drugega več... Pa da bi vsaj vi, vi sladki spomini, ostali pri meni... lažje mi bo v rakvi!...

Še vedno sedi ob meni Minko, oziraje se na jablano nad nama, v vejeh, kjer žgoli dvoje zlatopisanih, od vejice na vejico poletavajočih in z ljubkim kretanjem drug drugemu približujočih se liščkov. Kadar pa pogleda mene, se njegove oči skrivnostno zasmejejo; čutim: nečesa mi še ni povedal, nečesa lepega, kar mu sladko in mehko leži na dnu srca in česar za enkrat še noče deliti z menoj — tujcem.

Vstanem, da grem v hišo. Minko stopa vstric mene, čebljajoč in skočen kakor majhen škorec. Pri vežnem pragu se mislim od njega posloviti, ko me hipoma prime za suknjo, se vzbne na prste in mi z bleščečimi očmi odkrije svojo skrivnost: »Ti, veš... pa kosi so... Tako lepo gnezdo imajo... Kadar bodo godni, bom dva vzel in enega bom dal tebi... veš, tebi, da ti bo žvižgal in pel...«

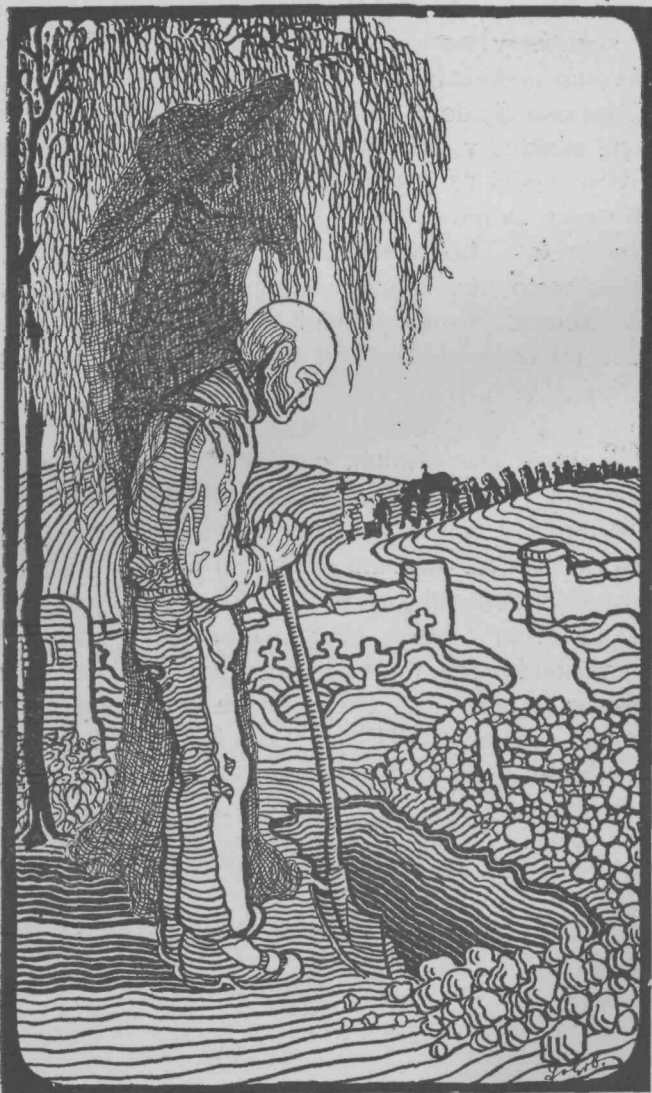
Skoz tuje mesto...

*Skoz mesto gre neznanec osamel,
pred njim pa otročičev roj vesel
iz šole se podi domov
pod ljubi, topli rodni krov...
Zamišljen v sé za njimi tujec zre,*

*na lice solza mu utrne se:
priplavala mu pred oči
podoba z daljnih je strani,
on tesno jo zapre v srce
in s solznim licem dalje gre...*

Fr. Rojec.

© POSLEDNJA POT ©